

1

BRYNN

‘Heb jij een lievelingsmisdad?’

Het meisje dat naast me zit in de royale receptieruimte stelt de vraag zo opgewekt en met zo’n brede glimlach dat ik zeker weet dat ik haar verkeerd heb verstaan. ‘Een lievelings-wát?’ vraag ik.

‘Misdad,’ herhaalt ze, nog steeds glimlachend.

Oké. Niet verkeerd verstaan dus. ‘Bedoel je in het algemeen, of...’ begin ik voorzichtig.

‘Uit het programma,’ zegt ze en er sluipt wat ongeduld in haar stem. Logisch. Ik had kunnen weten wat ze bedoelde: we zitten immers in de tijdelijke kantoorruimte van *Motive*.

Ik probeer mijn vergissing vlug te verhullen. ‘O, natuurlijk. Lastig kiezen. Ze zijn allemaal zo...’ Wat is het juiste woord? ‘Fascinerend.’

‘Ik ben helemaal in de ban van de zaak-Story,’ zegt ze. En hop, daar gaat ze. Ik ben onder de indruk van alle details die ze zich nog herinnert, van een aflevering die ruim een jaar geleden op tv was. Ze is duidelijk een echte *Motive*-expert, terwijl ik pas vrij recent ben gevallen voor de tak van de journalistiek die zich bezighoudt met waargebeurde misdadverhalen. Eerlijk gezegd had ik nooit verwacht dat ik voor deze stageplek op gesprek zou mogen komen. Mijn sollicitatiebrief was op zijn zachtst gezegd... afwijkend.

Je bent wanhopig of je bent het niet.

Nog geen twee maanden geleden, in oktober van mijn laatste jaar op de middelbare school, lag mijn leven nog keurig op koers. Ik woonde in Chicago, was hoofdredacteur van de schoolkrant en had me al

aangemeld op mijn voorkeursuniversiteit, Northwestern. Twee van mijn beste vrienden hadden zich eveneens voorgenomen om in de buurt te gaan studeren, dus droomden we er al van om samen een appartement te betrekken. Maar toen buitelde ineens de ene ramp over de andere: ik werd eruit gegooid bij de schoolkrant, Northwestern zette me op de wachtlijst en mijn ouders vertelden me dat mijn vader was teruggeroepen naar het hoofdkantoor.

Dat laatste betekende dat we zouden terugkeren naar mijn geboorteplaats Sturgis, Massachusetts, waar we weer in het huis zouden trekken dat mijn ouders na ons vertrek aan oom Nick hadden verhuurd. ‘Het wordt een frisse start,’ zei mam. Ze vergat voor het gemak maar even hoe hard ik vier jaar geleden had staan trappelen om daar weg te gaan.

Sinds die tijd heb ik gedaan wat ik kon om een stageplek te vinden, waardoor Northwestern me misschien alsnog een kans zou willen geven. Mijn eerste zes afwijzingen waren allemaal korte, onpersoonlijke standaardbrieven. Niemand had het lef om te zeggen wat ze eigenlijk dachten: *Beste mejuffrouw Gallagher, aangezien uw meest bekeken artikel als schoolkrantredacteur bestond uit een verzameling dickpics, achten wij u ongeschikt voor deze functie.*

Voor alle duidelijkheid: ik heb die dickpics niet gemaakt én niet gepost. Ik ben slechts de sukkel die de deur van de redactie openliet en vergat uit te loggen, zodat iedereen bij de bestanden kon. Maar wat maakt het ook uit: mijn naam stond erbij en er werd wel duizend keer een screenshot van gemaakt – en uiteindelijk eindigde alles op Buzz-Feed, met de kop: **SCHOOLSCHANDAAL IN DE WINDY CITY: POETS OF PORNO?**

Beide kennelijk. Na de zevende beleefde afwijzing drong het uiteindelijk tot me door: als zoiets het eerste is wat mensen vinden wanneer ze je googelen, heeft het geen zin om het proberen te verhullen. Dus toen ik bij *Motive* solliciteerde, pakte ik het anders aan.

Het meisje naast me breit pas net een punt aan haar indrukwekkende diepteanalyse van de Story-familiekroniek. ‘Waar studeer jij eigenlijk?’ vraagt ze dan. Ze draagt een zwarte jeans, een t-shirt met een print en een cool motorjack en het stelt me gerust dat we daardoor een

beetje op elkaar lijken. ‘Ikzelf ben tweedejaars op Emerson. Mijn hoofdvak is Media en Cultuur, met Journalistiek als minor, maar ik zit erover te denken om ze om te wisselen.’

‘Ik zit nog op de middelbare school,’ zeg ik.

‘Echt?’ Haar ogen rollen bijna uit hun kassen. ‘Wauw, ik wist niet dat deze stageplek ook openstond voor scholieren.’

‘Ja, dat verbaasde mij ook,’ zeg ik.

Motive stond niet eens op de lijst van stageplekken die ik met hulp van mijn vorige decaan had samengesteld: mijn veertienjarige zusje Ellie en ik kwamen het tv-programma toevallig tegen toen we Boston.com doorkamden. Totdat we het op Google opzochten, wist ik niet dat de presentatrice ervan, Carly Diaz, afgelopen zomer tijdelijk vanuit New York naar Boston was verhuisd om dichterbij haar zieke moeder te zijn. *Motive* is geen heel bekende naam, maar wel een bruisend, veelbelovend programma over waargebeurde misdaden. Het wordt momenteel alleen uitgezonden door een klein kabelstation, maar er gaan geruchten dat het binnenkort wel eens zou kunnen worden opgepikt door een van de grote streamingdiensten.

De kop van het artikel op Boston.com luidde: **CARLY DIAZ VERZINT ÉN OVERTREEDT EIGEN REGELS**. Er stond een foto bij van Carly in een knalroze trenchcoat terwijl ze met haar handen in de zij midden op Newbury Street stond. Ze zag er niet uit als iemand die jou zou veroordelen om een publieke uitglijder; ze leek eerder het type dat van je verwachtte er trots op te zijn.

‘Werk je voor jullie schoolkrantje of zo?’ vraagt het meisje.

Ja, wrijf het er maar eens lekker in, Meisje van Emerson. ‘Momenteel niet, nee.’

‘O?’ Ze trekt een rimpel in haar voorhoofd. ‘Maar hoe...’

‘Brynn Gallagher?’ roept de receptioniste. ‘Carly kan je nu ontvangen.’

‘Cárly?’ De ogen van Meisje van Emerson worden groot terwijl ik opsta. ‘Wauw... ik wist niet dat ze die sollicitatiegesprekken zelf deed.’

‘Daar gaan we dan,’ zeg ik. Plotseling voelen Meisje van Emerson en haar vele vragen als een soort veilige haven. Ik glimlach naar haar alsof

ze een oude vriendin is, terwijl ik mijn tas over mijn schouder gooi. ‘Wens me maar geluk.’

Ze steekt meteen beide duimen naar me op. ‘Je kúnt het!’

Ik volg de receptioniste door een korte, smalle gang naar een grote vergaderzaal met plafondhoge ramen die uitkijken over Back Bay. Maar ik kan geen aandacht schenken aan het uitzicht, want Carly Diaz staat meteen op uit haar stoel aan het eind van de tafel en steekt me met een superbrede glimlach haar hand toe. ‘Brynn, welkom,’ zegt ze.

Ik ben zo zenuwachtig dat ik bijna reageer met *graag gedaan*, maar ik weet mezelf nog net op tijd tegen te houden. ‘Bedankt,’ zeg ik in plaats daarvan, terwijl ik haar hand pak. ‘Prettig kennis met je te maken.’ De uitdrukking *meer dan levensgroot* schiet door mijn hoofd, al zou Carly zonder haar tien centimeter hoge hakken best klein zijn. Maar ze straalt een soort energie uit alsof ze licht geeft. Haar donkere haar is onvoorstelbaar dik en glanzend, haar make-up is onberispelijk en ze draagt zo’n eenvoudige en tegelijkertijd elegante jurk dat ik mijn hele garderobe de deur uit zou willen doen om helemaal opnieuw te beginnen.

‘Neem plaats, alsjeblieft,’ zegt Carly. En ze laat zich weer op haar stoel zakken, terwijl de receptioniste de gang op glipt. ‘En pak wat te drinken als je wilt.’

Voor ons staan een paar bekeerglazen, naast een kan die tot aan de rand is gevuld met water en ijsblokjes. Ik weeg mijn lichte dorst af tegen de aanzienlijke kans dat ik de inhoud van die kan over mezelf heen gooi of, erger nog, over de laptop naast Carly. ‘Nee, dank je. Ik hoef niks.’

Carly vouwt haar handen voor zich en ik kan het niet helpen dat mijn blik naar haar ringen vliegt. Er zit er aan bijna elke vinger een, allemaal opvallende ontwerpen in dik goud. En haar nagels zijn glanzend donkerrood gelakt en perfect van vorm, maar wel kort. ‘Oké,’ zegt ze en dan gniffelt ze een beetje. ‘Je weet wel waarom je hier bent, toch?’

‘Voor een sollicitatiegesprek?’ probeer ik hoopvol.

‘Ja, hoor.’ Haar grijns wordt breder. ‘We hebben voor deze stageplek tegen de vijfhonderd cv’s ontvangen. De meeste van studenten en

pas afgestudeerden uit de omgeving, maar er zijn er zelfs bereid te verhuizen voor deze kans.’ De moed zinkt me lichtelijk in de schoenen als ze toevoegt: ‘Het is lastig om ertussenuit te springen met zo veel concurrentie, maar ik moet toegeven dat ik een sollicitatie als de jouwe nooit eerder ben tegengekomen. Een van mijn producers, Lindzi, zag de mail als eerste en stuurde hem me onmiddellijk door.’

Carly drukt op een toets van haar laptop, draait het scherm naar me toe en... hoppa, daar is-ie: mijn mail – maar liefst acht woorden lang. *Niet mijn beste werk*, had ik geschreven, met een link naar BuzzFeeds dickpic-artikel erbij. *Bedankt voor jullie aandacht*.

Ik voel mijn wangen warm worden als Carly zegt: ‘Met die mail heb je een paar interessante dingen voor elkaar gekregen. Ten eerste heb je mij aan het lachen gemaakt – hardop, zodra ik op die link had geklikt. Vervolgens ben ik daadwerkelijk op zoek gegaan naar artikelen van jouw hand, aangezien je niet de moeite had genomen om die toe te voegen. Uiteindelijk heb ik een kwartier van een uiterst drukke dag aan jou besteed.’ Ze leunt achterover, zet haar vingers onder haar kin en boort haar donkere blik in de mijne. ‘Dat is nog nooit eerder gebeurd.’

Ik wil glimlachen, maar weet niet helemaal zeker of ze het bedoelt als compliment. ‘Ik hoopte dat je mijn eerlijkheid zou waarderen,’ zeg ik voorzichtig. ‘En eh... mijn beknoptheid.’

‘Riskante zet,’ zegt Carly. ‘Maar ook gedurfd, en daar heb ik respect voor. Ik vind het overigens flauwekul dat je daarvoor bent ontslagen. Enig idee wie die plaatjes heeft gepost?’

‘Ik weet precies wie het was,’ zeg ik en ik sla mijn armen strak over elkaar. Ik was bezig met een nieuw verhaal, naar aanleiding van de geruchten dat enkele spelers van ons basketbalteam – staatskampioenen! – betrokken zouden zijn bij het vervalsen van cijfers. Hun aanvoerder, een lomperik genaamd Jason Pruitt, zette me op een dag na de Engelse les klem bij mijn kastje en sprak de enige twee woorden die hij ooit tegen me heeft gezegd: ‘Kap ermee.’ Dat deed ik niet. Een week later volgden de dickpics, bijna exact na het eindigen van de basketbaltraining. ‘Maar hij ontkende het gewoon glashard en ik kon niets bewijzen.’

‘Wat rot voor je,’ zegt Carly. ‘Ze hadden je wel wat meer kunnen steunen. En je werk is uitstekend.’ Ik ontspan een klein beetje en glimlach bijna: dit loopt een stuk beter dan ik had verwacht! Maar dan voegt ze toe: ‘Maar ik was niet van plan om een scholier in te huren.’

‘Er stond anders niet in de taakomschrijving dat je op de universiteit moest zitten,’ benadruk ik.

‘Dat zijn we vergeten,’ zegt Carly.

Ik laat mijn hoofd al zakken, maar niet voor lang. Ze had me toch niet helemaal hierheen laten komen als ze niet op zijn minst overwoog om die eis los te laten? ‘Ik zal tweemaal zo hard werken als een student,’ beloof ik. ‘Ik kan alle uren dat ik niet naar school hoeft naar kantoor komen, plus de avonden en in het weekend.’ *Ik heb hier verder toch geen privéleven*, voeg ik er bijna aan toe, maar dat hoeft Carly niet te weten. ‘Ik mag dan niet de meeste ervaring hebben van iedereen die langskomt, maar ik werk al sinds de onderbouw aan een toekomst als journalist. Het is het enige beroep dat ik ooit heb willen hebben.’

‘Waarom eigenlijk?’ vraagt ze.

Omdat het het enige is waar ik ooit goed in ben geweest.

Ik kom uit zo’n gezin waarin iedereen barst van de talenten. Pap is een geniale wetenschappelijk onderzoeker, mam een meermaals bekroonde kinderboekenillustrator en Ellie is een soort wonderkind op de dwarsfluit. En allemaal wisten ze al zo’n beetje vanaf hun geboorte wat ze wilden worden. Ikzelf heb het grootste deel van mijn jeugd maar wat rondgescharreld, op zoek naar mijn ‘ding’ – het talent dat mijn leven zou bepalen – terwijl ik me stiekem zorgen maakte dat ik een tweede oom Nick zou blijken te zijn. ‘Hij weet gewoon niet wat hij met zijn leven wil,’ verzuchtte mijn vader, telkens wanneer zijn veel jongere halfbroer van hoofdvak wisselde. ‘Dat is altijd al zo geweest.’

Dat leek wel de slechtst denkbare eigenschap voor een Gallagher te zijn: niet weten wat je wilt. En hoeveel ik ook van mijn oom Nick houd, ik heb geen zin om de tweede nietsnut van de familie te worden. Het was dan ook een grote opluchting toen in het laatste jaar van de onderbouw mijn leraar Engels mij er vanwege mijn schrijftalent uitpikte. ‘Je zou voor de schoolkrant moeten gaan werken,’ opperde hij. Dus deed ik dat en ontdekte voor het allereerst iets wat me gemakke-

lijk afging. Vanaf dat moment was dat mijn identiteit – ‘Onze Brynn wordt nog eens nieuwslezer bij CNN,’ zeggen mijn ouders graag. Het was dan ook afschuwelijk toen ik die het afgelopen najaar ineens weer kwijtraakte: om te zien hoe iets waar ik zo hard voor had gewerkt en waar ik zo trots op was geweest ineens één grote grap leek te zijn.

Maar hoe ik dat alles nu in één sollicitatievriendelijke zin moet samenvatten? ‘Omdat je met elk verhaal echt een verschil kunt maken en een stem kunt geven aan mensen die er geen hebben,’ zeg ik daarom maar.

‘Goed gezegd,’ zegt Carly beleefd. Maar voor het eerst sinds we hier tegenover elkaar zitten, kijkt ze een beetje verveeld. Ik bloos. Ik dacht dat ik goed zou zitten met een veilig antwoord, maar dat geldt waarschijnlijk niet bij zo iemand als Carly. Ze heeft me hier natuurlijk niet naartoe gehaald omdat mijn sollicitatie zo *veilig* was. ‘Je beseft toch wel dat wij niet de *New York Times* zijn, hè? De verslaggeving rond waargebeurde misdadaverhalen is een uiterst specifieke niche en als je daar geen passie voor hebt...’

‘Maar die heb ik wel.’ Het is een risico om haar te onderbreken, dat weet ik, maar ze mag me echt niet wegsturen. Hoe beter ik me in *Motive* verdiepte, hoe meer ik besepte dat het precies de kans was die ik nodig had – en een die meer behelsde dan slechts het aanvinken van een vakje op mijn aanvraagformulier voor de universiteit. ‘Dat is precies waar ik het met je over wilde hebben. Ik heb alles gedaan wat er in de advertentie wordt gevraagd: social media, eindredactie, factchecken, enzovoorts. Ik kan je zelfs een cv laten zien, inclusief referenties. Maar ik heb ook, als je daar interesse in hebt... een idee voor een verhaal.’

‘O?’ zegt Carly.

‘Ja.’ Ik begin te graven in mijn schoudertas en haal er de bruine map uit die ik als voorbereiding op dit gesprek zorgvuldig heb samengesteld. ‘Een onopgeloste moord in het stadje waar ik ben opgegroeid.’

Carly trekt haar wenkbrauwen op. ‘Sta je nou een pitch te doen, midden in een sollicitatiegesprek?’

Ik verstijf, met de map half open. Ik kan uit de toon van haar stem niet opmaken of ze onder de indruk, geamuseerd of geïrriteerd is. ‘Ja,’ geef ik toe. ‘Is dat erg?’

‘Nee, nee,’ zegt ze en ik zie haar lippen trekken. ‘Ga vooral door.’ Geamuseerd dus.

Het kon erger.

Het knipsel dat ik zoek ligt bovenop. Het is een foto uit de *Sturgis Times*, met als onderschrift: *Saint Ambrose-leerlingen Brynn Gallagher en Noah Talbot winnen schrijfwedstrijd staat Massachusetts voor onderbouwleerlingen*. Mijn dertienjarige ik staat breed glimlachend tussen twee anderen in, terwijl ik een medaille van olympisch formaat rond mijn hals omhooghoud.

‘Ach, kijk toch eens hoe schattig je was,’ zegt Carly. ‘Gefeliciteerd, hoor.’

‘Bedankt, maar dit artikel heb ik niet bewaard vanwege die prijs, maar vanwege hem.’ Ik tik op de man op de foto – jong, knap en eveneens glimlachend. Zelfs in tweedimensionale vorm bruist hij van energie. ‘Dit was mijn leraar Engels, William Larkin. Het was zijn eerste jaar op Saint Ambrose en hij was degene die erop had aangedrongen dat ik me inschreef voor die wedstrijd. Hij heeft er ook voor gezorgd dat ik bij de schoolkrant ging.’

Mijn keel knijpt zich dicht als ik meneer Larkins stem in mijn hoofd hoor – vandaag de dag nog even helder als vier jaar geleden. ‘Jij hebt een gave,’ zei hij, en ik geloof niet dat hij beseft hoeveel die woorden voor mij betekenden. Dat heb ik hem nooit verteld en dat is iets waar ik nog steeds spijt van heb. ‘Hij moedigde zijn leerlingen continu aan het maximale uit zichzelf te halen,’ zeg ik. ‘Liet ze inzien wat ze konden als ze dachten dat ze niets bijzonders waren.’

Ik kijk even op om te zien of Carly wel oplet, voordat ik toevoeg: ‘Twee maanden nadat deze foto is genomen, was meneer Larkin dood. Neergeslagen met een steen, in de bossen achter Saint Ambrose. Zijn lichaam werd gevonden door drie van mijn klasgenoten.’ Ditmaal tikt mijn vinger op de jongen op de foto. Hij draagt dezelfde medaille als ik. ‘Een van hen was hij.’

2

BRYNN

Ik las een pauze in om mijn woorden goed te laten doordringen, terwijl ik naar de foto van meneer Larkin blijf turen. Hij draagt zijn kenmerkende citroengele stropdas, al zie je dat op deze zwart-witfoto natuurlijk niet. Ik heb hem eens gevraagd waarom hij die das zo mooi vond en toen vertelde hij me dat hij hem altijd deed denken aan zijn lievelingsmotto: *Als het leven je citroenen geeft, bak dan een citroentaart*. ‘Zo gaat dat gezegde helemaal niet!’ zei ik, een tikje opgewonden omdat ik meer wist dan een leraar. ‘Het is: “maak dan citroenlimonáde”.’

‘Ja, maar daar hou ik niet van,’ zei hij schouderophalend. ‘En taart, daar ben ik dol op.’

Carly slaat haar benen over elkaar en tikt met de neus van haar schoen tegen de tafelpoot. Dan reikt ze naar haar laptop. ‘En je zei dat deze zaak nog onopgelost is?’ vraagt ze.

Mijn hart begint sneller te slaan als ik merk dat ze interesse heeft. ‘Grotendeels wel, ja.’

Haar wenkbrauwen vliegen omhoog. ‘Dat is meestal een ja- of neevraag.’

‘Nou, de theorie is dat hij is vermoord door een zwerver,’ licht ik toe. ‘Een paar weken vóór meneer Larkins dood hing er ineens een kerel in het centrum rond die liep te vloeken en te tieren en mensen uitschold en zo. Niemand wist wie hij was of wat er met hem aan de hand was. Op een dag liep hij in de pauze langs Saint Ambrose en begon hij tekeer te gaan tegen een paar kinderen. Toen heeft meneer Larkin de politie gebeld, die hem heeft opgepakt en een paar dagen in

de cel gezet. Hij was nog maar net vrijgelaten of meneer Larkin werd dood gevonden.’ Ik strijk een verkreukeld hoekje van het knipsel glad. ‘Meteen daarna is die kerel verdwenen, dus denken veel mensen dat hij meneer Larkin uit vergelding heeft vermoord en toen de benen heeft genomen.’

‘Nou, dat is wel een heel keurige oplossing,’ zegt Carly. ‘Maar jij gelooft dat niet?’

‘Eerst wel,’ geef ik toe. Destijds was dat precies de logica die ik nodig had. Het idee dat er een gewelddadige vreemdeling door ons stadje was getrokken, was op een merkwaardige manier haast geruststellend: het gevaar was immers ook weer verdwenen... én het was niet van óns gekomen – mijn stad, mijn buurtgenoten, de mensen die ik al mijn hele leven kende.

Ik heb in de afgelopen jaren vaak over de dood van meneer Larkin nagedacht, maar op de een of andere manier had ik er nog nooit door een journalistieke bril naar gekeken. Totdat ik, als voorbereiding op dit gesprek, een heel seizoen van *Motive* bingewatchte. Terwijl ik Carly methodisch allerlei flinterdunne alibi’s en halfbakken theorieën zag afbreken, was het enige wat ik kon denken: dat heeft dus nog nooit iemand voor meneer Larkin gedaan!

Toen pas drong tot me door dat ik dat natuurlijk ook zelf kon doen.

‘Maar sinds ik ben terugverhuisd naar Sturgis, heb ik er weer heel vaak over nagedacht,’ vervolg ik. ‘En nu voelt het eigenlijk toch te... Nou ja, precies wat jij zei: te keurig.’

‘Precies.’ Carly zwijgt even, terwijl ze driftig op haar toetsenbord tikt. ‘Ik vind er niet erg veel over in de media. Alleen in jullie plaatselijke krant en een paar zinnnetjes in de *Boston Globe*. Het laatste verhaal is van mei, enkele weken na zijn dood.’ Ze tuurt naar het scherm en leest voor: ‘*Hechte schoolgemeenschap opgeschrikt door dood leraar. Ze hebben het zelfs geen moord genoemd.*’

Mijn vrienden en ik rolden destijds met onze ogen over dat ‘hechte’, ook al luidt het motto van Saint Ambrose letterlijk: *Samen sterker*. Saint Ambrose loopt van de kleuterschool tot en met de middelbare school, dus kunnen de leerlingen zich in feite tot aan de universiteit *samen sterker* voelen.

Saint Ambrose is een merkwaardig soort particuliere school: ze rekenen er wel tienduizenden dollars aan schoolgeld, maar het gebouw ligt in het tamelijk armoedige en nietszeggende stadje Sturgis. Elke slimmerik uit de omgeving meldt zich er aan – hopen op een studiebeurs – om de in uiterst laag aanzien staande ándere scholen van Sturgis te kunnen vermijden. Saint Ambrose is echter niet prestigieus genoeg voor degenen die de privéscholen voor het uitkiezen hebben. De betalende leerlingen zijn daarom meestal geen erg interessante types en daardoor ontstaat er een kloof tussen rijk en arm, die in mijn tijd maar weinig leerlingen wisten te overbruggen.

Voordat mijn vader zijn grote promotie kreeg waarvoor we naar Chicago verhuisden, waren Ellie en ik studiebeursleerlingen op Saint Ambrose. Tegenwoordig kunnen we ons het schoolgeld wel veroorloven en mijn ouders wilden absoluut niet dat we naar Sturgis High zouden gaan. Dus zullen we over een paar weken terugkeren naar Saint Ambrose. *Samen sterker*.

‘Ja, de zaak is nooit echt opgepikt. Ik weet niet waarom,’ zeg ik.

Carly zit nog steeds naar haar scherm te turen. ‘Ik ook niet. Dit is gewoon geknipt voor ons format: chique school, vermoorde knappe jonge leraar, lichaam gevonden door drie rijke kids...’ Ze tikt op de foto uit de *Sturgis Times*. ‘Onder wie die vriend van jou... hoe zei je ook alweer dat hij heette? Noah Talbot?’

‘Tripp,’ zeg ik. ‘Hij noemt zich Tripp. En hij is niet rijk.’ *En ook niet mijn vriend*.

Carly knippert even met haar ogen. ‘Ga je me nou vertellen dat een joch dat Tripp Talbot heet, níét rijk is?’

‘Het komt gewoon doordat hij al de derde Noah in de familie is,’ leg ik uit. ‘Zijn vader wordt Junior genoemd en hij Tripp – je weet wel, van *triple*, de derde dus. Hij is een studiebeurskind, net zoals ik was.’

‘En die andere kinderen dan?’ Carly’s ogen vliegen terug naar haar scherm en ze begint te scrollen. ‘Ik zie hier geen namen staan... Hoevel dat ook weer niet zo gek is, gezien hun leeftijd op dat ogenblik.’

‘Shane Delgado en Charlotte Holbrook,’ zeg ik.

‘Waren zij ook studiebeursleerlingen?’

‘Echt niet! Shane was destijds waarschijnlijk het rijkste kind van